

ULJASMAA

HENKIENSYÖJÄT

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ULJASMAA

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

Hajonnut lauma

Savannin laki

Veren ja luun voima

Hiipivät varjot

ERIN HUNTER

Uljasmiaa

HENKIENSYÖJÄT

SUOMENTANUT
VILLE VIITANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
BRAVELANDS: THE SPIRIT-EATERS

Copyright © 2020 by Working Partners Limited
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2020
Kuvitus © Owen Richardson 2020
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ville Viitanen ja WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-47274-3
PAINETTU EU:SSA

Erityiskiitokset Gillian Philipille

Vesikuoppa

Jätinlauman reviri

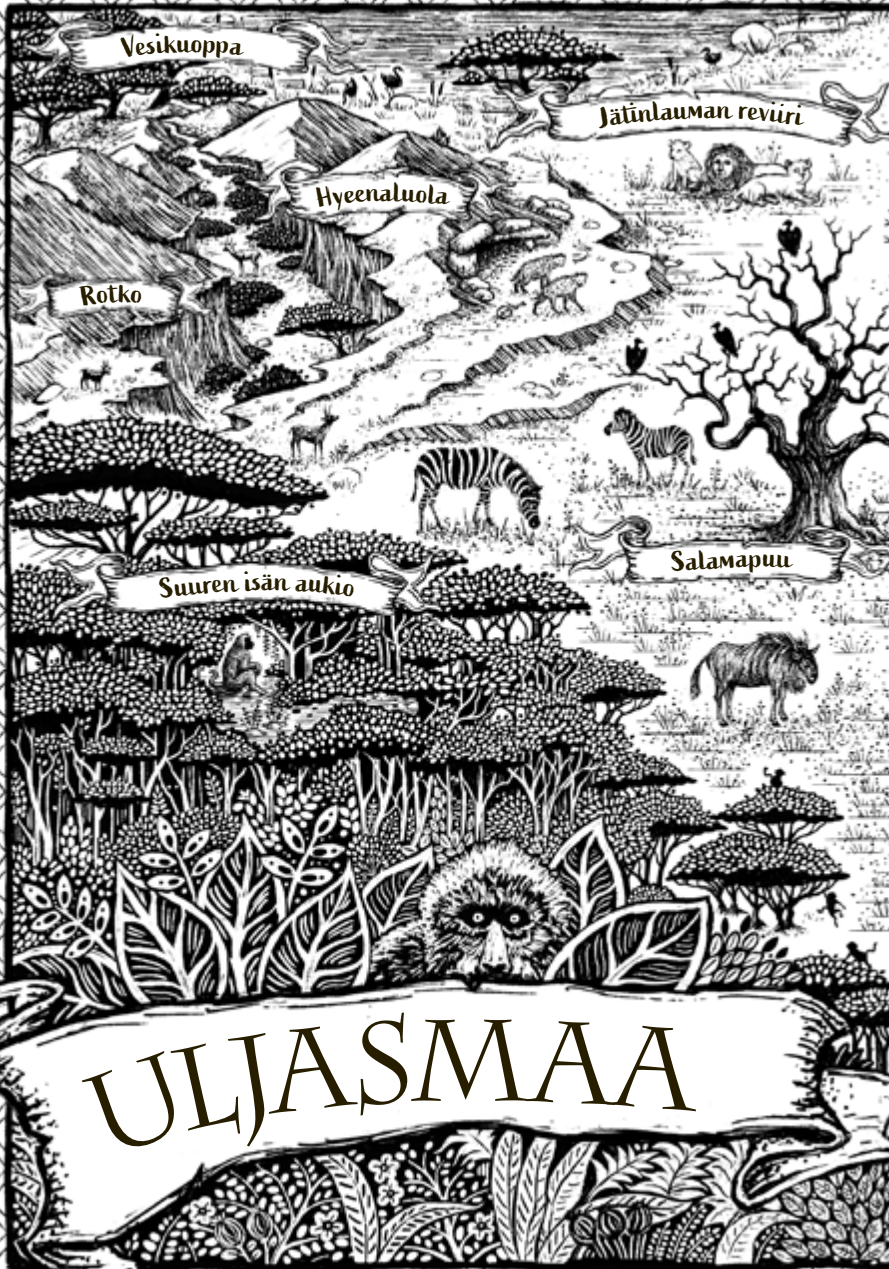
Hyeenaluola

Rotko

Salamapuu

Suuren isän aukio

ULJASMAA

Sydänten tasanko

Kuollut metsä

Vuori

ESINÄYTÖS

Veden pinta oli vihreä ja rikkumattoman tyyni, ja siihen kuvastui yllä kaartuvan oksiston häilyviä varjoja. Pelikaani nimeltä Hotkija lipui laiskasti matalikon halki ja tähysteli samalla, erotiiko pinnan alla liikettä. Hänen ympärillään ui parvi veljiä ja sisaria, jotka ruokailivat touhukkaasti. He painoivat tämän tästä päänsä veden alle kahmiakseen nokkaansa kaloja. Hotkijan silmät huomasivat pohjan hämärää vasten hopeisten kylkien välähdyksen, ja hän kohotti siipensä kaarelle survaistakseen päänsä vauhdilla kohti veden alla syöksähtelevää parvea.

Hotkija sai nokkaansa kalan, joka oli pulska ja maukas. Hän heitti päänsä taakse ja nielaisi saaliinsa silmäillen samalla rantoja mahdollisten vaarojen varalta. Veden äärellä vallitsi kuitenkin rauha. Miten kaunis päivä vesikuopalla! Aurinko paatoi lähes pilvettömältä taivaalta, ja leppää tuulenviri pörrotti höyhenpukua. Ruohonsyöjien laumat tungesivat veden

äärellä, ja ranta muuttui vähitellen paksuksi mudaksi, kun ne tömistelivät jaloillaan ja viuhtoivat hännillään ja hätistelivät silmiinsä pyrkiviä kärpäsiä. Kaksi seepratammaa seisoivat vierekkäin sukimassa toistensa selkää ja rapsuttelemassa toisiaan hampailaan. Joukko puhveleita laahusti uneliaasti vesikuoppaan ja jäi reidenkorkuiseen veteen nautiskelemaan ihanasta viileydestä. Jonkin matkan päässä oli ryhmä virtahepoja, jotka rypivät syvemässä vedessä ja haukottelivat hampaitaan esitellen. Välillä joku niistä saattoi sukeltaa hakemaan järven pohjasta maistuvaa levää.

Hotkija ei erityisesti pelännyt isompia eläimiä, vaikka virtahevoista hänen parvensa kyllä pysytteli etäällä, varmuuden vuoksi. Krokotiilien varalta heidän oli kuitenkin syytä pitää silmänsä auki. Vain vähän matkan päässä rannalla nimittäin lekoteli muutama suomupeitteinen peto, ja niiden kylmät katseet tutkivat tauotta järvellä liikkuvia saaliseläimiä ja etsivät yksilöä, jonka huomio oli päässyt herpaantumaan. Hotkija oli monet kerrat nähnyt, kuinka krokotiili kiskaisi pelikaanin pinnan alle ahmaistakseen sen. Hän venytteli siipiään, sukelsi uuden kalan perään ja nousi taas pintaan vilkaistakseen krokotiilien suuntaan.

Äkkiä taivaalta kuului jonkin linnun korkea ja kolmiosainen laulu. Hotkija nosti katseensa ylöspäin, ja vesi valui noroina hänen höyhenpukuaan pitkin. Pieni naamioviheltäjäsorsa räpytteli vauhdikkaasti veden yli. Se erkaantui nopeasti parvestaan ja käänsi valkeat kasvonsa pelikaaneja kohti kertoakseen heille viestinsä.

”Joko te kuulitte?” se piipitti. ”Uusi Suuri isä on saapunut!”

Riemu läikähti Hotkijan sydämessä. Toiset pelikaanit kokoontuivat Hotkijan ympärille ja tähystelivät sorsan suun-

taan. Oli kulunut pitkä aika siitä, kun Uljasmaalla oli viimeksi ollut Suuri vanhempi. Suurena emona tunnetun norsunaaraan jälkeen eläinten keskuuteen oli ilmaantunut pelkkiä valevanhempia – ensin sarvikuono Paksunahka, ja hänen jälkeensä paha paviaani Piikki, joka oli viekkaudellaan ajanut Paksunahan turmioon ottaakseen itse hänen paikkansa Suurena isänä.

Mutta olivatko eläimet nyt viimein saaneet oikean Suuren isän, joka kantoi sisällään Uljasmaan Suurta henkeä? Uutinen oli niin hyvä, että Hotkija tuskin uskalsi uskoa sitä.

”Onko tosiaan? Oletko ihan varma?” hän huusi sorsalle.

”Totta se on! Toot-toot-tootta!” sorsa vihelsi. ”Sillä uutisen toi meille haikara!”

”Haikarako?” Hotkijan ystävä Kahmija kallisti päätään epäluuloisesti. ”Niiden sanaan en kyllä luottaisi missään asiassa.”

”Siinä sinä erehdyt!” sorsa liversi. ”Haikara kuuli sen haarahaukalta ja haarahaukka korppikotkalta. Ne eivät valehtele!”

”Se on siis totta!” Kahmija hihkaisi. ”Niin pitkän odotuksen jälkeen!”

”Toot-toot-tootta!” sorsa vihelsi ja kaartoi takaisin parvensa luo lähteäkseen yhdessä tovereidensa kanssa levittämään sanaa toisille lintuille. Sorsista erottui pian vain häilyvä pilvi räpytteleviä siipiä. ”Levittäkää sanaa eteenpäin!”

”Tämä on melkein liian hyvää ollakseen totta!” Kahmija huudahti. ”Uusi Suuri isä!”

”Minä ainakin uskon noita sorsia”, Hotkija sanoi iloisena. ”Jos uutinen tosiaan tuli korppikotkilta, nyt on juhlan aika.”

”Toivotaan niin”, sanoi nuori lintu nimeltä Purskuttaja. ”Itse en edes muista enää, millaista elämä on, kun meillä on

tukenamme viisauttaan jakava Suuri vanhempi. Onko kaikki silloin tosiaan jotenkin erilaista?”

”Että onko? Sehän muuttaa kaiken!” Hotkija vastasi. ”Suuri vanhempi opastaa, neuvoo, ratkoo riitoja... Hän keksii avun mihin tahansa pulmaan!” Hotkija hämmensi järven pintaa valtavalla nokallaan. ”Koko Uljasmaa on ollut viime ajat loppumattomien mullistusten vallassa. Pian näet, Purskuttaja, nyt me –”

”Hotkija! Varo!” Kahmija kavahti taaksepäin siipiään räpytellin.

Hotkija haukkoi henkeään ja käänsi kaulaansa vilkaistakseen hätäisesti taaksepäin. Sitten hän alkoi kauhoa vettä kaikkiin voimin ja ui etäämmäs valtavasta suomalaisesta selästä, joka lipui häntä kohti. Hotkija hakkasi ilmaa siivillään ja lopulta pääsi kuin pääsikin irti veden pinnasta. Hän kajautti kaikuvan varoitushuudon.

Krokotiili ei kuitenkaan sukeltanut pinnan alle ja yrittänyt katalaa yllätysshyökkäystä, eikä sen paremmin kohottautunut vedestä iskeäkseen hampaansa suoraan uhriinsa kiinni. Se vain kellui eteenpäin kuin mitään ei olisi tapahtunut, suoraan ohi ilmassa pelokkaasti räpyttelevän pelikaaniparven, joka oli kuin kuhiseva valkoisten sulkien pyörre.

”Sen silmät...” Kahmija urahti järkyttyneenä. ”Katsokaa niitä.”

Hotkija liihotti takaisin veteen ja ui varovasti lähemmäs. Kahmija oli oikeassa. Nyt kun krokotiili kellui matalassa rantavedessä, Hotkija näki selvästi, että pedon silmät olivat maidonvalkoiset ja elottomat. Sen lyhyet raajat roikkuivat velttoina mutaisessa vedessä eivätkä liikkuneet lainkaan.

”Se on kuollut.” Hotkija loksautti helpottuneena nokkaansa, kun krokotiilinraato tömähti rantatörmää vasten.

Pelikaaniparvi kerääntyi uteliaana krokotiilin ympärille. Yksikään pelikaani tuskin surisi krokotiilin kuolemaa, mutta Hotkija ei voinut olla pohtimatta, mikä pedon kohtaloksi oli koitunut. Se ei näyttänyt vanhalta ja oli lisäksi kookaskin – saalistaja parhaassa iässä. Hotkija uskaltautui tökkäämään krokotiilin kovaa kylkeä nokallaan, mutta otus ei vielääkään liikahtanut.

”Tuon täytyy olla isoin kroko, jonka olen koskaan nähnyt”, Kahmija taivasteli silmät pyöreinä.

”Minä en sitä ainakaan pelkää”, räkäkäisi nuori Purskuttaja ja nousi lentoon. Hän lehahti voitonriemuisena krokotiilin muhkuraisen selän päälle, mutta räpyläjalkojen oli vaikea löytää sieltä tasaista alustaa.

Vaikka Purskuttaja oli kevyt, hänen painonsa riitti kellautamaan raadon ympäri, ja kohta krokotiilin kermanvalkea vatsanahka nousi näkyviin veden pintaan. Purskuttaja räkäkäisi pelokkaasti ja kohosi taas siivilleen, mutta Hotkija ei edes vilkaissut nuoren linnun suuntaan. Hän ei saanut silmiään irti krokotiilin vatsasta.

Pedon paksuun nahkaan oli revitty pitkä, repaleinen viilto. Haavan peittona ei ollut lainkaan kuivunutta verta, sillä järven vesi oli huuhtonut sen pois. Niinpä Hotkija saattoi nähdä suoraan otuksen rintakehän sisään.

Kahmija räpytteli raivokkaasti päästäkseen pian kauemmas. Hotkija kalisutti nokkaansa hätäntyneenä.

”Mitään tuollaista en ole eläessäni nähnyt”, hän mutisi.

Pelikaaniparvi kuhisi ja räpytteli ja korahteli Hotkijan ympärillä. Hän aisti tovereidensa hämmennyksen ja pelon.

Hotkija ymmärsi heitä hyvin. Hänen omatkin sulkansa nousivat juuriaan myöten pystyyn, ja niiden paljastama nahka värisi kylmävästä kauhusta.

Toivon todella, että uutinen Suuren vanhemman paluusta oli totta, hän ajatteli. *Niin monet asiat ovat nyt aivan pääläel-
laan, kerrassaan toivottomalla tolalla.*

Tuntui kuin koko Uljasmaassa olisi alkanut aivan uusi aika-
kausi, uusi ja kauhea. Eläinten maailma tarvitsi nyt avukseen
todella poikkeuksellisen Suuren vanhemman. Muuten sillä ei
olisi enää paluuta oikealle polulle.

LUKU 1

Taivas veti keuhkonsa täyteen ilmaa ja yritti selvittää päänsä. Hän teki parhaansa kootakseen sekavat ja hajanaiset ajatuk-sensa. Ilma oli ohutta täällä ylhäällä, tässä louhikkoisen vuoren huipulle kätkeytyvässä matalassa painanteessa. Ja auringon-valokin tuntui kamalan kovalta ja kirkkaalta, kun se tuli suo-raan ylhäältä. Ehkä hänen silmänsä tosiaan vain valehtelivat.

Mutta miksi hänen mielensä olisi kehittänyt aivan itseksseen näin oudon ja hätkähdyttävän näyn? Hän näki edessään paviaanin, joka oli kyykistynyt pyhän lammen veteen. Sen silmät olivat kiinni ja sen kasvot täysin ilmeettömät. Lammikon ympärillä patsasteli parvi kumaria korppikotkia, joiden silmät olivat nauliutuneet paviaaniin. Taivas huomasi tunnistavansa tämän paviaanin.

Hän räpytteli hitaasti silmiään ja tunsu lihastensa jännittyvän. Sitten hän ojensi epäröiden kärsäänsä, joka tärisi hieman.

”Oka?”

Paviaanin silmäluomet alkoivat nytkähdellä, ja kohta ne avautuivat hitaasti. Oka katsoi kohti Taivasta, ja silmissä käväisi hieman hämmentynyt välähdys, mutta päällimmäisenä hänestä näytti kuitenkin huokuvan rauha ja päättäväisyys. Taivas tuijotti ystävänsä aivan ihmeissään.

”Taivas Talsija.” Okan ääni tuntui kantautuvan Taivaan luokse jostain hyvin kaukaa, mutta heikkoudesta siinä ei ollut pienintäkään merkkiä.

”Oka... Mitä täällä tapahtuu?” Taivas heilutteli korviaan häkeltyneenä. ”Tulin tapaamaan Suurta vanhempaa. Minun täytyy puhua hänen kanssaan.”

Okan tummat silmät katsoivat syvälle norsun silmiin, ja katse tuntui porautuvan syvälle Taivaan sisimpään, aina pohjaan asti. Taivas aisti mielensä syvimmissä sopukoissa voimakasta värähtelyä, jonkinlaisen vahvan tunteen, jota hän ei kuitenkaan osannut nimetä.

”Siinä tapauksessa”, Oka sanoi, ”olet nyt oikeassa paikassa. Ja puhut oikealle eläimelle.”

Taivas tuijotti paviaania mykistyneenä. Tarkoittiko Oka sitä todella? Tiesikö hän, mitä se merkitsi?

Totta kai tiesi. Taivas oli äkkiä varma siitä, ja oivallus täytti hänet riemulla: juuri näin oli tarkoitettu.

Minä pelastin Okan hengen, Taivas muisti. Taivas oli hyökännyt leijona Pelottoman kimppuun juuri, kun peto oli ollut vähällä surmata Okan. Hänen vaistonsa olivat aivan yhtäkkiä sytyttäneet hänessä vastaansanomattoman tarpeen puuttua tapahtumiin, ja nyt Taivas tiesi, että Suuri henki oli käyttänyt häntä välikappaleenaan. Suuri henki tarvitsi Oka Ylälehteä, ja

siksi se oli sysännyt Taivaan liikkeelle, suorittamaan elintärkeää tehtävää. Taivaan, joka oli kantanut Suurta henkeä sisällään aina Suuren emon kuolemasta asti.

Mutta eikö ollut outoa, että Suureksi vanhemmaksi tulisi juuri paviaani? Varsinkin sen jälkeen, mitä Piikki teki, Taivas ajatteli. Ajatus tuntui puistattavalta. *Piikki, Valevanhemp...* Hän yritti vääryydellä varastaa Suuren vanhemman paikan. Toisaalta Uljasmaassa vallitsivat nyt vaikeat ajat. Älykäs ja sopeutuvainen paviaani saattaisi onnistua vaarojen läpi luovimisessa paremmin kuin stoalaisen tyyni norsu.

Ajatus palautti Taivaan mieleen, miksi hän oli lähtenyt ylös vuorelle. Hän veti syvään henkeä, painoi päänsä ja sulki silmänsä.

”Uljasmaan tulevaisuuden on vaarantanut kauhea, ennennäkemätön uhka. Sinä olet ainoa, joka voi estää sitä toteutumasta.”

Sitten hänen silmänsä räpsähtelivät taas auki ja jäivät tutkimaan Okan silmiä. Hänet valtasi outo tunne. Tuntui kun Uljasmaata kohdanneiden vastoin käymisten aiheuttama taakka olisi hetkeksi keventynyt, kuin edessä odottavat vaikeudet eivät olisikaan aivan niin ylitsepääsemättömiä kuin hän oli vielä hetki sitten luullut. Hänen sisälleen asettui uudenlainen rauha, joka pyyhki tieltään kaiken sekaannuksen ja tuskan ja kaikki ne raastavat pelot, jotka olivat häntä jäytäneet aina Suuren emon kuolemasta saakka. Koko häntä ympäröivä maailma – vuoret, järkäleet, taivaankansi – tuntui nyt aivan sykkivän kirkkaana säteilevää toivoa, ja Taivas tiesi, että Suuri henki oli viimein palannut hänen luokseen. Tuntui kuin vanha perheenjäsen olisi ilmestynyt takaisin hänen elämäänsä, joku, jota hän oli rakastanut ja jonka hän oli jo pelännyt menettäneensä iäksi.

Suuri henki, minun on ollut sinua ikävä.

”Minä pyydän...” Taivas aneli. Hän painoi päänsä ja nosti sen taas katsoakseen paviaania silmiin. ”Autta meitä, Suuri isä.”

Hän näki, miten Oka jännittyi ja puri hampaansa yhteen. Enää paviaani ei näyttänytkään ihan niin seesteiseltä. Mutta ihmekös tuo, Taivas ajatteli. Oka Ylälehti oli juuri ottanut vastaan koko Uljasmaan merkittävimmän ja raskaimman tehtävän – ja Taivas itse oli kuin elävä muistutus siitä, miten valtavasta taakasta oli kyse.

Oka ravisteli turkkiaan ja lähti nousemaan ylös vedestä. Taivas kiirehti lähemmäs ja ojensi kärsänsä auttaakseen, ja vaikka kehään asettuneet korppikotkat jännittyivät selvästi ja pörhistivät huolestuneina höyheniään, Oka tarttui kärsään.

”Minäkin olen kantanut Suurta henkeä sisässäni”, Taivas sanoi ja veti kärsänsä varovasti pois, jotta Oka saisi seistä omin voimin. Ei ihme, jos hän näyttää hieman häkeltyneeltä, Taivas ajatteli. Olihan Suuri henki raskas taakka jopa norsun kannettavaksi. Miten sen täytyikään painaa pienikokoista ja pelokasta paviaania. ”Taidan tietää ainakin jollain tapaa, miltä sinusta tuntuu, Oka.”

”Olen varma, että tiedät.” Okan ääni oli vaimea ja käheä, mutta hänen katseensa oli täynnä kiitollisuutta.

”Et ole yksin”, Taivas sanoi. ”Minä autan sinua. Ja kaikki ystäväsi myös.”

Oka antoi päänsä painua alas ja otti pari syvää hengenvetoa. Kun hän sitten nosti silmänsä taas Taivasta kohti, kasvoilla oli surumielinen hymy. Nyt nuori paviaani näytti paljon enemmän siltä Okalta, jonka Taivas oli tuntenut.

”Sanonko ihan suoraan, Taivas?” Oka sanoi. ”Tiedän, että näin täytyi tapahtua. Yritin vastustella tätä pitkän aikaa – niin

kauan että ymmärsin, ettei minulla ollut muuta vaihtoehtoa.” Hän virnisti vinosti. ”Mutta nyt minulla ei ole aavistustakaan, mistä pitäisi aloittaa. Kerro siis uutisesi. Mistä halusit puhua?”

Taivas huokaisi. ”Uljasmaassa on parin viime kauden ajan tapahtunut todella epätavallisia asioita. Tiedät sen varmasti aivan yhtä hyvin kuin kaikki muutkin eläimet, Oka. Mutta silti... Asia, josta tulin kertomaan, on kenties vielä kaikkia muita kummallisuuksia oudompi, ja myös niitä pelottavampi. Tänne... tänne on ilmestynyt lauma kultasusia. Ne saapuivat Uljasmaahan vasta äskettäin.” Taivas epäröi. Kuinka hän osaisi edes selittää, mistä oli kyse?

”Jatka vain”, Oka kehotti lempeästi.

”Ne rikkovat Uljasmaan lakia”, Taivas sanoi.

”Siihen on syyllistynyt viime aikoina moni muukin eläin”, Oka huomautti.

”Mutta tämä on eri asia.” Taivas haroi maata peittävää valkoista tomua kärsällään. Korppikotkat tuijottivat kohtausta välinpitämättöminä. ”Oka, nämä sudet tappavat muita eläimiä vain varastaakseen heidän henkensä.”

Oka kurtisti kulmiaan. ”Mitä sinä tarkoitat?”

”Ne eivät käytä saalistaan ravinnoksi vaan syövät ainoastaan sen sydämen. Sudet uskovat, että syödessään toisen eläimen sydämen ne saavat haltuunsa uhrin hengen ja sen ainutlaatuiset voimat.”

”Tulva ja tuulenpyörre!” Oka mutisi tyrmistyneenä.

”Ja mikä pahinta, se taitaa pitää paikkansa.” Taivas nosti tuskaisen katseensa tuijottaakseen Okaa silmiin. ”Sitä en tiedä, saavatko sudet todella uhrin voimat omikseen, mutta sen

hengen ne ainakin tuhoavat. Ja kun henki joutuu näiden petojen haltuun, se ei voi nousta ylös tahtiin. Näin olento lakkaa olemasta. Ikuisiksi ajoiksi.”

Oka puri kulmahampaansa yhteen. ”Sellainen on sulaa pahuutta, Taivas. On ilmiselvää, että nämä sudet eivät piittaa vähääkään Uljasmaan laista, joten lienee turha kuvitella, että ne tottelisivat Suuren isän antamia käskyjä. Mutta sillä ei ole nyt väliä. Pedot on pysäytettävä. Tämä ei voi jatkua.”

”Niin moni on jo päätenyt heidän hampaisiinsa.” Taivaan ääni värähti. Hän mieleensä muistui Kiito, urhea gepardi-naaras, joka oli liittynyt heidän joukkoonsa Piikkiä vastaan käydyssä Suuressa taistelussa. Kiito oli selvinnyt kaikista sodan kauhuista mutta kohdannut loppunsa susien kynsissä. Pedot olivat repineet Kiidon sydämen suoraan hänen rinnastaan ja tehneet hänen kahdesta pennustaan orpoja.

”Siinä tapauksessa meidän on vietävä varoitus kaikille Uljasmaan eläimille”, Oka tuumi kosteaa turkkiaan silotellen. Hän pureskeli hermostuneena huuliaan. ”Mutta miten? Uljasmaa on loputtoman laaja ja joka kolkan kiertämiseen kuluisi monta viikkoa. Silti en tahtoisi sallia yhdenkään eläimen päätyvän enää niiden otusten uhriksi.”

”Siinä tapauksessa sinun on paras kutsua koolle suuri kokoontuminen”, Taivas sanoi päättäväisesti. Siten Suuri emokin oli aikoinaan toiminut tahtoessaan tavoittaa kaikki Uljasmaan asukkaat. Nekin eläimet, jotka eivät itse päässeet osallistumaan kokoontumiseen saivat lopulta tärkeimmät uutiset ja ohjeet paikalla olleilta. ”On sitä paitsi muutenkin aika järjestää suuri kokoontuminen, Oka. Koko Uljasmaan täytyy saada tietää, että sinä olet uusi Suuri isä.”

Oka hieroi kuonoaan käpälillään. ”Minä en... Se ongelma tässä on, Taivas, että minä en tiedä, miten se tehdään. En osaa mitään. En edes kutsua koolle suurta kokoontumista.”

”Mutta korppikotkat osaavat.” Taivas kääntyi kohti Tuulenratsastajaa, ankaran oloista vanhaa korppikotkanaarasta. Tuulenratsastaja seiso i muun parven edessä kunnioitusta herättävän ja tarkkaavaisen näköisenä. Sama lintu oli välittänyt viestejä Suuren emon puolesta ja tuonut tälle luita luettaviksi. Taivas tuns i olonsa hieman araksi korppikotkan edessä, eik ä hän kyennyt kohtaamaan linnun mustankiiluvien silmien katsetta. ”He kyll ä tietävät, mitä pitää tehdä. Ja linnut pystyvät tietääkseni viemään viestin myös muiden lajien el äimille siitä huolimatta, että emme kaikki puhu samaa kieltä.”

Oka otti askeleen eteenpäin ja kohottautui takajalkojensa varaan. Hän katseli Tuulenratsastajaa vakavan näköisenä. ”Jollen erehdy, Taivas on oikeassa”, hän sanoi ja painoi päätään kunnioittavasti. ”Tuulenratsastaja. Voisitko sin ä yhdessä parvesi kanssa toimia sanansaattajana ja kutsua koolle suuren kokoontumisen?”

Valtava haaskalintu levitti siipensä ja kurotti kaulaansa kohti Okaa. Se avasi julmannäköisen nokkansa ja päästi ilmoille pitkän ja terävän r ääk äisyn. Taivaalla ei ollut aavistustakaan, mitä lintu sanoi, mutta kaikkien Suurten vanhempien tavoin Oka mitä ilmeisimmin ymmärsi myös taivaan kieltä. Oka odotti, kunnes korppikotka oli vaiennut. Sitten hän nyökk äsi ja mutisi: ”Kiitos.”

Oka kääntyi Taivaan suuntaan. ”Meid ään on paras aloittaa heti kun vain voimme”, hän sanoi. ”On lähde ttävä heti alas vuorelta.”

NORSU,

jonka sydän on särkynyt.

PAVIAANI,

joka on valittu johtoon.

LEIJONA,

jota sitoo vala.

Suuri henki on palannut Uljasmaahan
– mutta samalla sinne on saapunut myös todellinen pahuus.
Uljasmaan eläinten on jälleen yhdistyttävä
puolustamaan kotitasankojaan.

”Villi ja valloittava.”

Kirkus Reviews

KUULE SAVANNIN KUTSU

Lue myös sarjan aiemmat osat:

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-47274-3

9 789510 472743

